

Emma Henriksson

1891-1981

Emma Henriksson bodde i Långaskogen. I dagligt tal kallas huset Emmastugan, uppkallat efter henne. Långaskogen ligger i Åstad, nära gränsen mot Dagsås.

Huset i Långaskogen fick sin nuvarande utformning och planlösning 1794. De tidigaste delarna i huset är från tidigt 1700-tal. Huset är 27 meter långt och 4 meter brett. Här finns snickarbod, fähus, kök, storstuga, kammare, finentré, loge, lada och svinstia.

År 1895 köpte Emmas far Elias Långaskogen för 175 kronor och 1896 flyttade familjen Henriksson till Långaskogen, det var utöver Emma, hennes far Elias och hennes mor Britta Johanna. Emma var då fem år. Elias var änkeman när han träffade Britta Johanna. Emma hade en halvsyster Alida född 1893 och en halvbror född 1901. Halvsyskonen emigrerade i unga år till Amerika. Emma och hennes syster Alida hade brevkontakt resten av sina liv. Men Emmas både halvsyskonen återvände aldrig till Sverige.

På gården i Långaskogen hade de en ko, ett ungnöt, en gris och 19 höns. Emmas far Elias var också en duktig finsnickare.

Emma var sina föräldrar behjälplig på gården och tog hand om sina åldrande föräldrar. Emma gjorde också dagsverken på gårdarna i bygden.

Hon var känd för sin noggrannhet och många ville ha hennes hjälp, till exempel med tvätt, vid slakt med att rengöra tarmar till korvfjälster på bästa sätt, hon kunde laga kläder, vara barnvakt, gallra betor, plocka potatis förekom på gårdarna i bygden. Emma plockade också blåbär och lingon på beställning. Det sägs att bären var så noga plockade att de inte behövde rensas.

Emma var känd för att kunna svara för sig och hon var snabb i repliken. Hösten 1969 fick Emma uppleva den värsta stormen i mannaminne. När prästen i Sibbarp-Dagsås besökte Emma berättade hon om hur det skakade i huset och hur träden föll i skogen runt stugan. Prästen frågade:

– Blev du inte rädd?

– Rädd! Hade de hjälpt? svarade Emma

I Långaskogen saknades både elektricitet och telefon. Vatten hämtades i en brunn cirka 50 meter från huset. Men Emma saknade inte dessa moderniteter.

Så länge hon orkade gick hon de fem kilometer det är från Långaskogen till Sibbarps kyrkogård för att se till sina föräldrars gravar.

När Emma blev äldre hade hon problem med värk. Då erbjöds hon hjälp av sina grannar med hämta vatten, hämta tidningen och posten med mera. Med respekt för Emmas vilja att klara sig själv så sa de grannar och andra personer som hjälpte henne att de hade andra ärenden till skogen och tittade in när de var i närheten, då kunde Emma acceptera lite hjälp utan att hon kände att hon gav avkall på sin självständighet.

Emma bodde kvar i Långaskogen i 44 år efter föräldrarnas bortgång, till 1978. Sina sista år tillbringade hon på Storegården i Tvååker.

Hembygdsföreningen visade intresse för att överta hennes hus. Men Emma anade farhågor och sa ”de e bare för att dej vella ha med te fattigauren”. Före sin död 1981 överlät hon stugan och lösöre till Sibbarp-Dagsås hembygdsförening och tio år senare, 1991, förklarades Långaskogen som Byggnadsminne.

Bara ett par månader före sin 90-årsdag avled Emma och ett långt och strävsamt var till ända. Men Emma kommer vi alltid att minnas när vi har möjlighet att besöka hennes Långaskogen.

Text av Astrid Ivarsson
Bild ur Hembygdsföreningens samlingar.

